

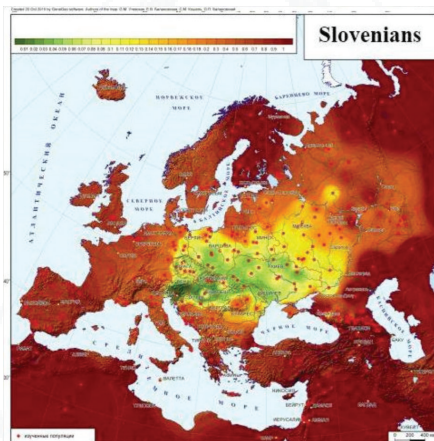

KORENINE, KI JIH NE SMEMO POZABITI ...

Ko pogledaš spodnji zemljevid, ti najprej udari v oči ena stvar: mi nismo naključje. Nismo včerajšnja ideja, nismo izmišljena skupnost. Smo narod s koreninami, ki segajo globoko in širše, kot si marsikdo danes upa priznati. In prav zato je toliko poskusov, da bi se nas prepričalo, da smo majhni, nepomembni in da se moramo nenehno prilagajati drugim.

Pomembno pa je tudi, da smo pošteni, da jasno povemo, kaj ta slika sploh je. To ni politični zemljevid, ne meje in ne zgodovinski atlas, ampak **genetska toplotna karta podobnosti za Slovence**. Pokaže, kje po Evropi je genetska podobnost povprečnemu slovenskemu profilu najvišja. Takšne karte nastajajo v okviru primerjav in ljubiteljske genetike, niso »sveto pismo znanosti«, so pa **močan opomin, da Slovenci nismo prazna oznaka, ampak resnična skupnost s prepoznavno dediščino in kontinuiteto**.

To je **prva prevara**, ki jo sistem prodaja: da smo zgolj številka. **Druga prevara** je še hujša: da narod obstaja samo kot papir, kot potni list in statistika. Narod pa je živa stvar. Jezik, ki ga govoriš doma. Kri, ki te povezuje s predniki. Spomin na svoje očete in matere. Vera in kultura, ki ti povesta, kdo si, ko ti **svet ponuja tisoč novih identitet**. In skupnost, ki te drži pokonci, ko bi te sistem raje imel osamljenega, razpr-

šenega in razoroženega.

Ko narod izgubi občutek, kdo je, postane material. Množica posameznikov, ki jih je mogoče prepričati, kupiti, prestrašiti in preusmeriti. Ko pa narod ve, kdo je, se mu **ne da tako zlahka vzeti doma, jezika, vere in prihodnosti**.

To se začne čisto tiho. Ko se doma več »ne izplača« imeti otrok. Ko se **materinstvo in očetovstvo obravnava kot**

breme. Ko je normalno, da mlad človek raje izbere udobje kot odgovornost. Ko se vera potiska na rob in je vsak, ki reče »**Bog, družina, domovina**«, takoj označen za čudaka. Ko se iz ponosa dela sram, iz tradicije pa muzej.

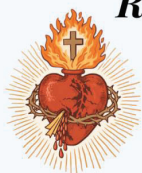
Narod se ne izgubi v enem dnevu. Izgubi se v tisoč majhnih umikih. In tu pride stražarsko vprašanje: **kaj bomo naredili mi?** Ne kaj bo naredila levica, ne kaj bo naredila desnica. **Kaj bomo naredili mi, ki vemo, kdo smo.**

Če hočemo obstati, se moramo vrniti k trem stvarem, ki so vedno držale Slovence pokonci: **vera, družina, pripadnost**. Ne kot parole, ampak kot življenje. **Vera** zato, ker brez Boga človek postane lahek plen. **Družina**, ker brez otrok narod nima prihodnosti. **Pripadnost**, ker brez zavesti o svojem postaneš samo potrošnik na tujem trgu.

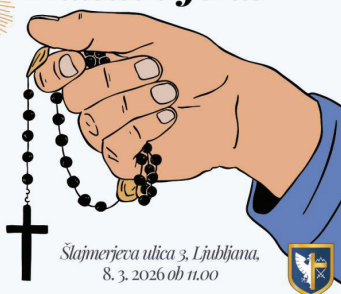
Ta karta naj bo opomin. **Opomin, da imamo korenine**. In opomin, da je **največja izdaja takrat, ko te korenine sam prerežeš**. Če se Slovenci spet postavimo pokončno, bomo obstali. Če pa bomo še naprej živeli, kot da je vseeno, kdo smo, potem nam nobena institucija in noben program ne bo pomagal.

Straža ni sovraštvo. **Straža je spomin, red in zvestoba. In to je pot, da ostanemo na svojem.** (MV)

MOLITEV ROŽNEGA VENCA v parku Lidije Andolšek Jeras

Rožni venec za vsako srce, ki še bije pod materinim srcem.
strazar.si

Šlajmerjeva ulica 3, Ljubljana,
8. 3. 2026 ob 11.00

Rožni venec v parku – trenutek miru za vsako srce pod materinim srcem ... Vabljeni k skupinski molitvi!

V času, ko nas vsakdanjik prehiteva in se izgublamo v hrupu ter skrbeh, ostajajo **trenutki skupne molitve** priložnost, da se človek znova zbere in umiri, zato bo v nedeljo, 8. marca 2026 ob 11. uri v parku Lidije Andolšek Jeras na Šlajmerjevi ulici 3 v Ljubljani potekala **molitev rožnega venca**. Dogodek je namenjen vsem, ki želijo v miru parka izročiti svoje prošnje in zahvale, s posebnim **poudarkom na molitvi za nerojene otroke, matere in družine**.

Rožni venec je molitev, ki povezuje generacije in krepi srce, obenem pa ostaja tih opomin, da je **vsako začeto življenje dragoceno** – tudi tisto, ki še bije pod materinim srcem. Molitev bo potekala v preprostem in zbranem vzdušju. **Dobrodošli posamezniki, družine, mladi in starejši** – vsak, ki želi trenutek miru in bližine tistemu, kar je resnično pomembno.

KO NOVINARJI NAPIŠEJO ZGODBO, NE DA BI JO PREVERILI ...

Portal 24ur je objavil članek o duhovniku – eksorcistu in domnevnem »klicu na pomoč« iz zdravstvene ustanove. Že način, kako je zgodba postavljena, je problem: bralec dobi občutek, da gre predvsem za »čudaško« pripoved nekega župnika, novinarji pa pri tem ne opravijo osnovne naloge – preverjanja.

V članku se omenja tudi odziv vodstva psihiatrične ustanove, ki je zadevo zanikalo. Tak demanti je seveda pomemben, a sam po sebi še ne pomeni, da je novinarsko delo končano. Če se mediji lotijo občutljive teme, bi morali narediti vsaj toliko, da preverijo, kaj je res in kdo je sploh vir zgodbe.

Tu je namreč ključen še drugi del, ki ga novinarji obravnavajo površno: duhovnik je o konkretni izkušnji govoril v javno dostopnem posnetku na YouTube, kjer opisuje dogodek na eni izmed ginekoloških klinik. Po njegovih besedah naj bi ga na pomoč poklicale medicinske sestre, ker so se dogajale nenavadne stvari – ugašanje luči, odpiranje vrat, čudni zvoki in občutek nemira.

Ko je prišel, jih ni takoj »prepričeval«, temveč jih je najprej vprašal, kaj same mislijo, da je vzrok. Sestre naj bi odgovorile, da se to verjetno dogaja zato, ker na takih krajih ljudje pogosto umirajo in da »nekaj ostane«. Duhovnik pa je postavil preprosto, logično vprašanje:

če bi bil razlog zgolj v tem, da ljudje umirajo, bi se podobne stvari dogajale povsod – v vseh bolnišnicah in na vseh oddelkih, ker ljudje umirajo povsod.

SLOVENIJA

Je psihiatrična bolnišnica za pomoč res prosila eksorcista?

Ljubljana, 18. 02. 2026 19:58 • pred 13 dnevi • 2 min branja • 89

Se za zidovi zdravstvenih ustanov pri nas res izvaja eksorcizem oz. izganjanje hudiča? To naj bi na okrogli mizi v Mariboru minuli petek več kot sto zbranim poslušalcem pripovedoval Marjan Vetrnik, župnik in eksorcist. Trdil je, da so ga v preteklosti na pomoč klicali iz ene od ginekoloških klinik, prav tako je dejal, da naj bi nasvet in oceno hospitaliziranega pacienta pri njem poiskali iz ene od psihiatričnih ustanov. Za katero gre? Kako se odzivajo?

Nato je, po lastnem pripovedovanju, razložil, da je treba pogledati tudi drugo možnost: kaj se dogaja v neposredni bližini, kakšna rana ali greh je tam prisoten. In tu je omenil splave. Po nauku Katoliške cerkve je splav umor, ker pomeni namerno prekinitev nosečnosti in odvzem življenja nerojenemu otroku. Po njegovem razumevanju lahko takšno dogajanje na prostoru pusti posledice: duhovni nemir, strah in težo,

ki se lahko kaže tudi navzven.

Potem naj bi jih vprašal še po verskem življenju – koliko hodijo k maši, ali molijo – in skupaj z njimi molil. Po pripovedi naj bi bile sestre v tistem trenutku popolnoma zbrane, predane molitvi in enotne. In po njihovih besedah naj bi se po tem dogodku nenavadni pojavi umirili.

Seveda se lahko kdo s takšno razlago ne strinja. Vendar je bistvo drugje: če je nekdo javno povedal konkretno zgodbo, imajo novinarji dve možnosti – ali jo resno preverijo ali pa o njej ne poročajo. V tem primeru bi bil naslednji korak očiten: če je duhovnika res poklicalo osebje, potem so prav te medicinske sestre najpomembnejši vir. Novinarji bi lahko (seveda ob spoštovanju zasebnosti) na kliniki povprašali, ali je kdo od zaposlenih res doživel take dogodke in ali je bil duhovnik dejansko povabljen. Tudi če bi dobili uraden »ne«, bi bilo profesionalno vsaj poskusiti priti do prič, ne pa bralcu ponuditi zgodbo brez preverjanja.

Današnji mediji prepogosto naredijo isto: zgodbo predstavijo kot »izjavo župnika«, zraven prilepijo uraden demanti ustanove in s tem zaključijo. To ni raziskovanje, ampak povzemanje. Če želiš poročati pošteno, moraš preveriti oba konca: izjavo vira in pričevanja ljudi, ki naj bi bili zraven. Brez tega bralec ne dobi dejstev, ampak samo vtis. (BV)

DOMEN CIGLJAR: BRATSTVO IN DRUŽINA KOT ODGOVOR NA RAZDELJENOST

Domen je na slavnostnem kongresu spregovoril o tem, da se danes ljudje vedno pogosteje počutimo razdeljene, negotove in odtujene, kot da ne vemo več, kaj nas sploh drži skupaj. Po njegovih besedah je odgovor preprost, a globok: bratstvo in družina. Ne kot prazni besedi, ampak kot drža, ki jo živimo.

Domen Cigljari

Ko govori o bratstvu, Domen ne misli na sentimentalnost, ampak na odločitev, da v drugem najprej vidimo človeka, ne sovražnika. Poudaril je, da nihče ne more zares uspeti sam in da lahko trajno gradimo samo takrat,

ko smo povezani, ko znamo stopiti skupaj in drug drugega nositi tudi takrat, ko se ne strinjamo v vsem.

Svoje sporočilo je podkrepil z osebno izkušnjo iz tujine, kjer je delal v različnih državah. Povedal je, da je v tujini srečanje s Slovencem nekaj posebnega: v tistem trenutku te ne zanima, kakšno ima ozadje ali politično usmeritev, preprosto začutiš, da je nekdo od tvojih. Dodal je, kako lepo bi bilo, če

bi ta občutek znali prenesti tudi v naš vsakdan doma.

Nato se je vrnil k družini kot temelju vsake družbe. Družina je po njegovih besedah prva šola solidarnosti, kjer se naučimo poslušati, pomagati, prevzemati odgovornost, ljubiti in spoštovati. Močne družine pomenijo močno družbo, družina pa ni samo zasebna stvar, ampak naložba v prihodnost naroda.

V zaključku je Domen poudaril, da biti Slovenec ni samo potni list ali jezik, ampak pripadnost. Spoštovati svojo zgodovino, ceniti svobodo in imeti pogum, da odgovorno oblikujemo prihodnost za generacije, ki prihajajo za nami, je naloga vsakega izmed nas. Naloga Straže pa je, da te vrednote znova prenese v javni prostor jasno, popolnoma in brez strahu. (MV)

EKSODUS 1945: NAŠA KRI. FILM, KI ODPRE SRCE ... IN STRAŽARSKO SREČANJE OB ZGODBI POGUMA IN ODLOČITEV

Za stražarje je bil znova pester teden. Kljub prenatrpanim urnikom smo si vzeli čas in se srečali v Odiseji, kjer nas je čakala politično in duhovno močna mojstrovina – trenutno najbolj gledan celovečerec.

Marsikdo vpraša, zakaj je izkušnja tako pozitivna. Odgovor je preprost: film ne vzbuja sovraštva do nikogar. Postavi te v kožo malega človeka, ki kljub koncu vojne bije eno najtežjih bitk v življenju – bitko težkih odločitev. Oče se mora na primer odločiti, ali bo ostal živ in na vlaku v smrt pustil nepokretnega sina, ali pa ostal z njim in s tem obsodil preostalo družino, ki ju čaka doma.

Sprva sem pogrešal širšo sliko, več akcije in posebnih učinkov ..., a če bi jih dobil, bi film izgubil prav tisto, kar ga naredi tako močnega: pristno sočutje s trpečimi in sporočilo, kako lahko pogum vpliva na milijone zgodb, ki drugače ne bi obstajale.

Maj 1945 je bil za izmučen slovenski narod čas, ko zmaga po vojni ni prinesla pravice. Zgodbe ljudi, ki so po krivici

Stražarji (z leve)
Alen, Jernej in Andraž

trpeli srd »zmagovalcev« in so pravico iskali do zadnjih dni, so še vedno žive. Mnogi je niso dočakali niti danes.

To je tisti stik, ki ga je ekipa produkcije Sipoš tako mojstrsko podala gledalcem. Pomagala nam je začutiti njihovo kri, ki se pomeša z našo – prežeta s pogumom in voljo, da danes spremenimo svoja življenja in bojevito iščemo načine, kako pomagati drug drugemu. (AV)

O filmu Exodus 1945: Naša kri

Film Exodus 1945: Naša kri pripoveduje zgodbo dveh slovenskih zdravnikov, dr. Janeza Janeža in dr. Valentina Meršola, ki se maja 1945 skupaj s tisoči beguncev umikata iz Ljubljane proti Avstriji. Na sanitetnem vlaku, polnem ranjencev in prestrašenih družin, se znajdetata pred neizbežnimi moralnimi preizkušnjami: komu pomagati, koga rešiti in kako ohraniti človečnost v času, ko je svet izgubil kompas.

Film razkriva povojni kaos, krivice in trpljenje nasprotnikov nove oblasti ter pokaže, kako pogum posameznikov oblikuje zgodbo, ki bi sicer ostale izgubljene.

BRATSTVO, PRIPRAVLJENOST IN ODZIVNOST – VREDNOTE, KI JIH ŽIVIMO

Bratstvo, pripravljenost in odzivnost so vrednote, ki lahko včasih resnično pričarajo raj na zemlji. To smo v soboto močno občutili Stražarji, ki smo svoj dan darovali za pomoč sočloveku. Ko stopimo skupaj in delamo z iskrenim namenom, se zgodi nekaj, kar presega zgolj opravljen projekt – začutimo, da smo skupnost, ki zna stati drug za drugim.

V času, ko se v politiki pogosto veliko govori, naredi pa malo, Stražarji

izbiramo drugačno pot. Ne snemamo posnetkov lahkotnih sprehodov in pra-

Stražarji svoje vrednote izkazujemo z (dobrimi) dejanji.

znih obljub, temveč raje zavijamo rokave, delamo v potu čela in vztrajamo, dokler (dobro) delo, katerega smo se lotili, ni dokončano. Ne zato, da bi nas kdo videl, ampak zato, ker verjame-mo, da je to prav in da je človek v stiski vedno na prvem mestu.

Ne želimo širiti brezupa, ravno nasprotno – zaupamo v božjo previdnost, ki nas vodi, krepi in usmerja, da ostajamo zvesti dobrim delom. Prepričani smo, da zmaga ne pride z besedami, ampak z dejanji, ki spremenjajo življenja.

Kot stražarji svojih vrednot ne razgllašamo – živimo jih. Z zgledom kažemo, kam in kako. In ni nam težko žrtvovati svojega časa, svojega udobja in sebe za druge. To je namreč pot, ki jo izbiramo, in pot, ki jo želimo deliti z vsemi, ki čutijo enako.

Če nosiš v sebi ista načela, stopi med nas. Skupaj polaga(j)mo temelje cve-toči slovenski družbi. V Stražo se lahko včlaniš s prijavnico, ki jo najdeš, če klikneš na to povezavo. Dobrodošel! (AV)